

Învierea Domnului Hristos

Învierea Domnului Hristos

"Ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul" (Ioan 20.1-20)

În lucrările Domnului Hristos sunt două fapte mari care merg împreună: lucrarea de pe crucea Golgotei, unde Domnul Isus a ispășit păcatele noastre, și învierea Lui din morți. Să ne închipuim o prăpastie peste care se află un pod sprijinit pe doi stâlpi. Având acești doi stâlpi, podul este tare; dacă însă unul din stâlpi lipsește, podul nu mai este pod. Tot astfel este și cu lucrările Domnului Isus: dacă una din ele dispare, totul dispare, nu se mai poate face legătura cu cerul și nimeni nu mai poate fi mântuit.

Creștinătatea a moștenit sentimentul bucuriei de Paști, adică al bucuriei învierii Domnului Hristos. Dar ce rost are Paștele, creștinătatea nu-și dă seama, ci a rămas doar la câteva obiceiuri: o salutare deosebită, ouă roșii, cozonaci, petrecere. Bucuria ei nu este în legătură cu Domnul Isus. Natura este frumoasă acum, pomii înfloresc, iarba înverzește, totul surâde de bucurie și aceasta se transmite și la noi. Dar ce legătură are natura cu învierea Domnului Hristos? Ea putea să fie și ieri și alaltăieri tot atât de frumoasă ca acum ...

Creștinătatea a pierdut miezul Evangheliei. Nu mai știe ce este cu răstignirea Domnului Hristos și de aceea nu știe nici ce este cu învierea Lui. Iată de ce, vestind Evanghelia, stăruim asupra jertfei Domnului Isus. Dacă jertfa Lui nu este crezută și primită cu toate urmările ei, atunci nici învierea Lui nu are nici o însemnătate! Și dacă jertfa de pe Golgota nu este pusă în legătură cu învierea, nu are nici un rost și nici o putere.

În ziua întâi a săptămânii, femeile merg dis-de-dimineată la mormânt. Maria Magdalena este scoasă cea dintâi în față: fusese stăpânită de șapte demoni, dar Domnul Isus a vindecat-o. Ce chinuit trebuie să fi fost sufletul și trupul acestei femei! Acum ea era recunoscătoare și îl iubea pe Domnul Isus. Atât îi rămânea Mariei, să-și mai facă ultima datorie, de a-l unge trupul cu arome.

A plecat și a găsit mormântul gol. Primul gând trecut prin minte a fost: „Au luat pe Domnul din mormânt!” Se duce repede la Petru și la Ioan și le spune aceasta. Petru și Ioan nu-și mai aduceau aminte ce le-a spus Domnul Isus, că va învia. Au fugit deci la mormânt. Ioan, mai tânăr, ajunge cel dintâi; Petru vine pe urmă. Ioan s-a uitat înăuntru și a văzut fâșiile de pânză. Când ajunge Petru, mai îndrăzneț, intră și vede fâșiile de pânză jos și ștergarul pus într-alt loc singur. Apoi a intrat și Ioan. A văzut și a crezut. Poate va fi crezut ce a spus Maria, că au luat pe Domnul din mormânt, poate va fi crezut că Domnul a înviat.

Maria Magdalena a căutat să facă un lucru bun față de Domnul Isus: să-l ungă trupul cu arome. Dar Dumnezeu i-a oferit mult mai mult: un Isus înviat, un Mântuitor viu. Când pierdem în viață lucruri pe care le considerăm bune, peste sufletele noastre coboară întristare, dar Dumnezeu, care este mereu la lucru, poate să ne dea nespus mai mult decât gândim noi.

Ți-ai pierdut sănătatea? Este o pagubă mare, fără îndoială. Ți-ai pierdut copilul? Este o durere sfâșietoare. Ți-ai pierdut soțul sau soția? Paguba este înfiorător de mare. În aceste cazuri sufletul gândește: de ce toate acestea? Dar Dumnezeu vrea să ne dea mult mai mult decât ne închipuim.

Câți credincioși trebuie să mărturisească: „abia când am fost pe patul de boală și în fața operației am primit mântuirea ...” Câți nu spun că abia când li s-a luat o ființă scumpă s-au smerit și s-au întors la Dumnezeu! Dumnezeu are întotdeauna gânduri bune și de pace cu noi...

Cineva poate spune: Dacă Dumnezeu găsește astfel de mijloace să te întorci la El, nu rămâne durerea aceea și pe urmă? Da, dar este întrecută mult de mângâierea că Dumnezeu ne-a dat ceva mult mai de preț: mântuirea eternă; și Domnul Hristos ajunge cu mult mai scump sufletului care trece prin durere. Să ne imaginăm un arbust care crește lângă un stejar. Stejarul care-i servea drept ocrotire a fost tăiat. Arbustul ar putea să spună: „S-a dus ocrotirea mea! Cu ce mai rămân?” Dar chiar prin aceasta arbustul este expus direct în lumina soarelui și ploaia îl udă fără piedică. Atunci se dezvoltă mai mult și mai frumos.

Mormântul Domnului Isus vorbește întâi de înjosirea Lui. De la gloria eternă pe care a părăsit-o și până la crucea Golgotei, la mormânt, ce depărtare mare! Cine poate s-o măsoare? El, care a făcut lumină, trebuie să rămână în întuneric; El, care a creat cerurile și pământul, a trebuit să stea în sânul pământului. Nu este mai mare înjosire ca aceasta. Cine L-a pus în mormânt? Cel care L-a pus pe cruce L-a pus și în mormânt. Cine anume? Păcatele mele și ale dumatăle. El a mers până acolo ca să ne dovedească cât de mult ne-a iubit și cât de ascultător a fost față de Tatăl ceresc: „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8).

Dar în mormânt vom fi și noi dacă nu va veni Domnul Isus în timpul vieții noastre. Ce va fi pentru noi mormântul? Pentru unii, o garderobă în care vor depune cortul acesta ca pe o haină de lucru și de unde vor învia cu un trup de glorie, iar pentru alții, un loc unde vor învia pentru judecată și condamnare eternă.

Moartea și mormântul trebuie să ne aducă în suflet gânduri serioase. Dacă ești tânăr și sănătos, poate zâmbești în fața unui astfel de gând trist. Poate spui: „Aceasta, peste o sută de ani!” Crezi că s-a sfârșit totul odată cu moartea? Nu! Ai un suflet care nu moare și care, după „moarte”, merge ori la Domnul Isus, ori în locul de chin; și ai un trup care va învia ori pentru viață, ori pentru judecată.

Domnul Hristos a fost omorât și pus în mormânt, dar a înviat prin puterea nemaipomenită a lui Dumnezeu cu un trup de glorie. Așa va fi și cu credincioșii. Vor fi puși în mormânt (dacă nu va veni Domnul Isus până atunci), dar vor învia în trupuri de glorie.

Jertfa de pe Golgota înseamnă răscumpărarea duhului, a sufletului și a trupului nostru. Răscumpărarea trupului se va arăta prin înviere sau prin schimbarea deodată. Dacă trupul nostru va merge în mormânt, nu va sta mult acolo. La trâmbița arhanghelului, cei morți în Hristos vor învia, iar cei care vor fi în viață vor fi schimbați într-o clipă.

Domnul Isus n-a stat în mormânt decât atât cât a trebuit. Trupul Lui n-a văzut putrezirea. Trupurile noastre vor putrezi, dar vom primi un trup glorios. Domnul Isus a biruit moartea. Tot așa și credincioșii, vor birui moartea: „Căci, dacă moartea a venit prin om, tot prin Om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa vor învia toți în Hristos" (1 Corinteni 15.21-22).

Mormântul era gol! Mormântul gol, judecând după mintea noastră, poate să ne spună și nouă ce i-a spus Mariei mintea ei: „Au luat pe Domnul din mormânt". Atât poate spune mintea. Mai-marii preoților se duseseră la Pilat și spuseseră să pună strajă, să sigileze mormântul, ca nu cumva ucenicii să vină și să-L fure și apoi să spună că a înviat. Acum iată însă că mormântul era gol; deci a luat cineva trupul lui Isus, l-a furat. Dar n-a fost așa! Mintea de multe ori greșește. Adevărul era acesta: Domnul Isus înviase.

Ucenicii au rămas întristați, Maria la fel, dar toate acestea pentru că n-au luat aminte la înștiințările pe care le dăduse Domnul Isus. Nu a putut să le intre la inimă gândul că Domnul Isus va învia și de aceea au trecut repede peste această înștiințare. Și mare pagubă are oricine nu ține seama de Cuvântul lui Dumnezeu, de înștiințările lui Dumnezeu.

Ostașii, care au fost martori ai învierii, au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate și le-au spus cum a fost cu cutremurul, cum a venit un înger și-a, dat piatra la o parte și cum a înviat Isus. Atunci mai-marii preoților le-au transmis: „Spuneți că ucenicii au venit noaptea, pe când dormeați voi, și L-au furat. Și dacă lucrul acesta va ajunge la urechile dregătorului, îl vom potoli noi și vă vom scăpa de grijă" (Matei 28.13-14).

Așa s-a răspândit zvonul printre iudei, până în ziua de azi, că ucenicii l-au furat trupul. Dar ce aveau să facă ucenicii cu un cadavru? Să fure un mort? Cu ce scop?

De altă parte, minciuna nu s-a potrivit. „Am dormit", spuneau ostașii. Atunci, dacă ați dormit, cum puteați să știți ce s-a întâmplat în timpul cât ați dormit? Minciuna nu poate să rămână în picioare.

Câte păreri au născocit oamenii, numai ca să dărâme adevărul că Domnul Isus a înviat! Poate n-o fi murit, ci a căzut în leșin și L-au lăsat acolo în leșin. În mormânt, la răcoare, El și-a revenit din leșin a treia zi ... Dar părerile omenești pălesc în fața adevărului.

Domnul Isus a murit, în ade-văr, și a înviat, în adevăr! Cei de acolo au constatat că a murit. l-au străpuns coasta cu o suliță și a curs sânge și apă, ca la morți. Au venit să zdrobească fluierile picioarelor celor răstigniți, ca să-i omoare și să-i îngroape, pentru ca a doua zi (zi mare la iudei, fiind sabatul de Paști) să nu-i mai apuce pe cruce. Au zdrobit fluierile picioarelor celor doi tâlhari, dar, pentru că au văzut că Domnul Hristos murise, s-au mulțumit să-l străpungă coasta cu o suliță. El deci a murit cu adevărat.

Alții spun: poate că femeilor li s-a părut că a înviat și-L văd viu, pentru că femeile au halucinații mai degrabă decât bărbații. Oh, minte omenească, cât ești de născocitoare când este vorba să rămâi în necredință! Halucinația nu poate să aibă loc decât atunci când omul se așteaptă la ceva. Dar nici femeile, nici ucenicii nu se așteptau ca Domnul Isus să învieze și s-au încredințat cu anevioie de acest adevăr.

Mormântul este gol! Domnul Isus a înviat! Faptul acesta este bine întărit de Cuvântul lui Dumnezeu. Se numără zece arătări după înviere (1 Corinteni 15). Între acestea a fost o arătare la cinci sute de frați deodată.

Dar veți spune: de ce nu S-a arătat El și la alți oameni, la necredincioși? Cu Domnul Isus Cel viu n-au a face decât cei credincioși. Cei necredincioși îl socotesc mort; și cu morții n-are a face. Cei necredincioși au făcut cu El ce au vrut, acum nu puteau să-l mai facă vreun rău..

În toate lucrurile este dat omului să aleagă între ceea ce poate să-i spună mintea lui, care nu ajunge prea departe, și între ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Ucenicilor le-au trebuit multe dovezi; când însă s-au încredințat că El este viu, lucrul acesta le-a adus mare mângâiere. Iar după coborârea Duhului Sfânt peste ei, ziceau: „Suntem martori ai învierii Lui".

De ce s-au bucurat ucenicii? Veți spune: „pentru că Isus a înviat". Da, este adevărat; dar ce-mi aduce mie acest fapt? O, nespun de mult, când îl pun în legătură cu jertfa de pe Golgota! Dacă am pătruns înțelesul jertfei de pe Golgota, voi înțelege și învierea. Dacă n-am înțeles jertfa, n-am nici un folos din învierea Domnului Isus.

Ce înseamnă învierea pentru cel care are privirea întunecată și se oprește numai la cât poate să încapă în mintea omenească? Aceluia nici crucea de pe Golgota, nici mormântul gol al Domnului Isus nu-i spun nimic.

Cei credincioși văd însă în jertfa de pe Golgota eliberarea de păcate, pentru ca, pe temeiul ei, Dumnezeu să poată da o hotărâre de iertare pentru toți câți cred în Domnul Isus Hristos. Și atunci, dacă iei jertfa Lui ca făcută pentru tine, te bucuri de siguranța că păcatele îți sunt iertate, că ești mântuit și împăcat cu Dumnezeu. Atunci și numai atunci îți vorbește învierea Domnului Isus.

Ce înseamnă deci învierea Domnului Isus? În primul rând ea înseamnă: jertfa a fost primită, păcatele au fost spălate, mântuirea a fost săvârșită. Cel care a trebuit să stea pe cruce și în mormânt pentru păcatele noastre a fost eliberat de acolo, pentru că a fost primită jertfa Lui. Păcatele au fost șterse, mântuirea a fost câștigată! Iată ce înseamnă învierea Lui! Numai atât dacă ar fi și încă ar fi foarte mult. Dar nu este numai atât.

El a înviat! Acest lucru nu a fost înțeles de ucenici, nu putea să intre în mintea și în inima lor, deși Domnul Isus le spusese, când trăia: „ Fiul Omului va învia a treia zi". Părea un cuvânt imposibil de împlinit după mintea omenească. Totuși s-a împlinit. Orice cuvânt spus de Domnul Isus, oricât de imposibil s-ar părea, se împlinește la timpul lui.

Domnul Isus a promis: „Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, pentru ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi" (Ioan 14.2, 3). Cine poate să pătrundă cu mintea gloria locului pregătit de Domnul Isus Hristos? Și poate fi cineva sigur de acest loc? Negreșit! Este o certitudine! Totuși, el nu poate fi înțeles de mintea nici unui om. Și nu este de mirare că mintea nu-l poate înțelege. Cu privire la viitor, mintea nu poate merge decât până la moarte și la mormânt: dincolo, ea nu poate să treacă; însă credința trece dincolo, întemeindu-se pe cuvintele Domnului Isus. Iar Domnul Isus spune că vom învia.

Încă un gând scump sufletului credincios este deosebirea dintre viața dinaintea de învierea Domnului Hristos și viața de după aceea. El putea fi oriunde; nu era nici un obstacol pentru El. A mâncat, deși nu avea nevoie să mănânce, și S-a arătat când și unde voia să Se arate.

Și pentru noi este o mare deosebire între viața pe care am dus-o înainte de a-L primi pe Domnul Isus și viața pe care o ducem de când L-am primit pe El. Acum știm ce înseamnă învierea spirituală, știm pentru ce trăim. Bucuria Domnului este tăria noastră, cele vechi s-au dus și toate s-au făcut noi. Este o mare deosebire între ceea ce am fost și ceea ce suntem acum în Domnul Isus Hristos. Viața pe care am dus-o înainte nu mai există înaintea lui Dumnezeu; iar viața pe care o trăim acum o trăim în credința în Fiul lui Dumnezeu.

Este natural ca omul necredincios să nu priceapă lucrurile Duhului. Pacea care este în cel credincios, lumina de care se bucură el, speranța pe care o are, purtarea nouă pe care o are nu pot fi înțelese de omul firesc.

* * *

Închipuți-vă că ar fi posibil ca o cloșcă să stea de vorbă cu puiul ei care este în ou, sub ea. Cloșca i-ar spune: „Să vezi tu ce viață este afară, ce aer curat, ce frumusețe, iarbă, pomi înfloriți! O viață nouă te așteaptă, puiul mamei!” Puiul ar putea atunci să răspundă: „Nu cred. Eu am aici un spațiu în care abia mă învârt. Nu văd cum ar putea să fie altfel”. „Te cred, puiul mamei, că în starea în care te găsești acum nu poți să înțelegi aceste lucruri. Dar ai puțină răbdare! Vei ieși din ea și vei vedea că tot ce ți-am spus este adevărat”. Trece puțin timp și puiul iese afară din găoace. „Vezi acum ce-ți spunea mama?” „Dacă nu intra în mintea mea, gândeam că este cu neputință”.

* * *

Tot astfel va fi și cu cel care a trecut de partea Domnului Isus și trăiește o viață nouă de legătură cu El: este o deosebire mare între ce a fost și ce este și între ce va fi în viitor. Dar așa ceva nici o minte omenească nu poate să înțeleagă.

Dacă n-ai pace, cum s-o înțelegi? O vezi prea puțin zugrăvită pe fața unuia sau a altuia. Dacă n-ai în suflet lumină de sus, cum vei putea să-ți închipui această lumină? Dacă n-ai în inimă speranța slavei, cum să înțelegi speranța care este în cel credincios? Dacă n-ai credința care mântuiește, cum îl vei înțelege pe acela care se sprijină pe Cel Nevăzut ca și cum L-ar vedea cu ochii lui?

Dacă nu începi cu ceea ce trebuie să începi, dacă n-ai început cu păcatele dumitale, nu vei înțelege nici jertfa de pe Golgota, nici învierea; ele vor fi întunecoase în mintea dumitale. Începe deci cu păcatele dumitale și, dacă te lămurești asupra stării de păcat în care te găsești înaintea lui Dumnezeu, dacă te înfiori și vrei să scapi de judecată, atunci ești gata să primești scăparea în Domnul Isus însuși.

Dacă nu începi de la păcatele dumitale, vei amesteca toate. Chiar dacă vei citi Cuvântul lui Dumnezeu, nu m-aș mira să spui că nu înțelegi nimic. El însă este ca o oglindă pentru a ne privi adevărata noastră stare de oameni păcătoși. Atunci vom înțelege și jertfa și învierea Domnului Isus.

Este o mare mângâiere pentru cei credincioși să știe că vor învia. Ai avut o ființă scumpă care s-a îmbolnăvit și a trecut dincolo? Ochii aceia care s-au închis, gura aceea care n-a mai răspuns la întrebările tale, inima aceea care a încetat să mai bată, trupul acela care a rămas țeapăn și rece va învia! Îți vei vedea copilul, dacă a fost credincios! Îți vei vedea soțul, soția, îi vei vedea pe scumpii tăi! Ei vor învia!

Sănătatea ni se duce, tinerețea ni se scutură, trupul ni se uzează, averea ni se spulberă, și atunci cu ce rămânem? Este ceva stabil pe pământ? Nu este absolut nimic statornic. Să nu ne facem cuib în nici unul din copacii lumii acesteia, căci toți vor fi tăiați! Totul piere, El rămâne. Îl ai pe Domnul Isus? Ai totul deplin în El. Nu-L ai pe Domnul Isus? Cu ce rămâi la urmă? N-am adus nimic cu noi și nici nu vom lua ceva cu noi din lucrurile lumii acesteia. Vom lua cu noi numai binecuvântările spirituale pe care le dă Dumnezeu credincioșilor Lui. Vom fi cu Domnul Isus, care S-a dus să ne pregătească loc. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește de un loc de fericire, la Domnul Isus, și de un loc de chin, acolo unde focul nu se stinge și viermele nu moare.

Iată că pun înaintea calea vieții și calea morții" (Ieremia 21.8). Calea vieții este calea Domnului Isus și pe această cale merg toți cei ce sunt ai Lui. Pe calea morții merge orice suflet până să se întoarcă la Dumnezeu. Cunoscând însă ceva din moartea și învierea Domnului nostru, să mergem pe calea vieții și atunci El va fi în toate zilele cu noi.

(24.04.1949)

clickbible.org